

НАРОДНИЯТЪ УЧИТЕЛЪ
ИВАНЪ ВАЗОВЪ

ОПЪЛЧЕНЦИТЪ НА ШИПКА

О, Шипка

Три дѣня младитѣ дружини
какѣ прохода бранятѣ. Горскитѣ долини
трепетно повтарятѣ на боя ревѣтъ.
Пристѣпи ужасни! Дванайсетий пѣтъ
гѣсти орди лаятъ по урвата дива
и тѣла я стелятъ, и кръвь я залива.
Бури подирѣ бури! Роякъ следѣ роякъ!
Сюлейманѣ безумний сочи върха пакѣ
и вика: „Търчете! Тамо сж раитѣ!“
И ордитѣ трѣгватѣ съ викове сърдити,
и „Аллахъ“ грѣмовно въздуха разпра.
Върхѣтъ отговаря съ други викѣ: Ура!
И съ новѣ дѣждѣ куршуми, камѣни и дървѣ
дружинитѣ наши, оплискани съ кърви,
пушкатѣ и отблъскватѣ, безѣ сигналѣ, безѣ редѣ,
всѣкой гледа само да бѣде напредѣ
и гърди геройски на смъртъ да изложи,
и единѣ врагѣ повечѣ мъртавъ да положи.
Щурмѣтъ е отчаенѣ, отпорѣтъ е лютъ.
Три дни вечѣ се биятъ, но помощѣ не иде,
отѣ никѣде взорѣтъ надежда не види.
Последниятѣ напѣнѣ вече е насталѣ.
Тогавѣ Столѣтовѣ, нашия генералѣ,
ревна гороломно: „Млади опълченци,
вѣнчайте България съ лаврови вѣнци!
На вашата сила царѣтъ повѣри
прохода, войната и себе дори!“
Нѣма вечѣ оржѣе! Има хекатомба!
Всѣко дърво, мечѣ е, всѣкой камѣкъ — бомба,
всѣко нѣщо — ударѣ, всѣка душа — пламѣ,
камѣне и дървѣ изчезнаха тамѣ.